

Chiro: Bij een jubileum

De Chiro van Opoeteren vierde onlangs haar 30-jarig jublieum. Dit gebeurde met een feestelijke opvoering van 'De Radijsjeskoning', met muziek en dans. Bij deze gelegenheid vroegen we een oud-leidster met lange staat van dienst, om een persoonlijke terugblik te maken op deze succesvolle jeugdbeweging.

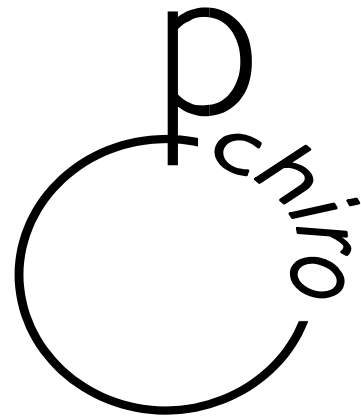
Er zullen steeds een aantal dingen zijn die mij bijblijven van de Chiro. Als Chiro'lid waren de zondagnamiddagen een fijne gewoonte, iets wat niet te missen was en waar je bezig kon zijn met dingen die je als kind geweldig vond: bosspelen, speurtochten, olifantentikkertje en 'dikke berta'. Later kwamen er meer 'serieuze' dingen bij: relatie-gesprekken, Derde Wereld-gezelschapspelen, racisme-rollenspelen...

En altijd was het hoogtepunt het bivak natuurlijk, waar al maanden op voorhand over gefantaseerd werd. Dikwijls met regen, soms in oude scholen en altijd met het verschrikkelijke 'wc's poetsen', maar vooral ook de nachtelijke uurtjes, de onnozele lachbuien, het zingen aan tafel en de bonte avonden met lange speelclubtoneeltjes.

En twee keer maakte ik een zoveel-jaarlijks bestaan mee, dat gevierd ging worden met een spektakel. Er werden maanden op voorhand dansjes geoefend, teksten van buiten geleerd, decors geschilderd, kleren gemaakt en muziek gezocht. Als speelclub mocht ik, bij het vijftienjarige bestaan van de Chiro, helemaal alleen vooraan op het podium een gedichtje opzeggen. Weken geoefend op de tien lijnen tekst, en toen het grote moment daar was, stond er gelukkig een leider achter het doek voor te fluisteren... .

Vijf jaar later was het weer zover. Als tiptien merkte je meer de spanning die onder de leiding hing, dit moest nog en dat was nog niet gedaan... . Zelf werd je ook verondersteld van bij het oefenen de kleintjes een beetje in de gaten te houden en te helpen, en je voelde je bijna zelf leidster. Van speelclub tot aspirant, iedereen kende iedereen, iedereen had de grootste lol en spanningen werden snel opgelost. Ook toen was het weer een daverend succes, en waarschijnlijk werd er op voorhand en later achter de schermen nog meer plezier aan beleefd dan de mensen in de zaal.

Daarna was niks meer hetzelfde, en omdat iedereen op voorhand zo druk bezig geweest was en alleen maar aan het spektakel gedacht en gewerkt had, was het alsof er een diep gat wachtte. Maar nieuwe zondagen

kwamen en al gauw was er weer een bivak dat alles weer in orde bracht. Toen ik leidster werd, kwam de andere kant van Chiro tevoorschijn. Buiten de 'gewone' zondagen, moest er heel wat meer tijd in 'de Chiro' gestopt worden. De wekelijkse leidingskring op vrijdagavond, het voorbereiden van de zondagactiviteit op zaterdag, de zondagmiddag, enz ,... .

Maar daar bleef het niet bij: de nationale inleidingscursus van één week moest gevolgd worden; de open Chirodag met eucharistieviering, praat-café en groepsdag had al lang voorbereid moeten zijn; dan gingen de oudste groepen op weekend, waar niet alleen die twee dagen aan opge-offerd werden, maar ook heel wat voorbereidings-avonden; het kerstfeest voor de kinderen én het kerstfeest voor de leiding was dan aan de beurt; de nieuwjaarsshow moest op poten gezet; in het voorjaar waren er altijd wel gewestdagen, waar de Chiro-groepen van het gewest samen activiteiten deden, die heel wat vergadertijd vroegen; en dan kwam het bivak al weer aangevlogen, zeven dagen en avonden om te vullen, drie activiteiten per dag, en liefst nog drie voor slecht en drie voor goed weer, een thema zoeken en uitwerken, dekors verven, materiaal zoeken, leden persoonlijk gaan uitnodigen... En dan vergeet ik nog de acties voor 11.11.11, voor het Foster Parents kindje, voor Vredeseilanden....

Maar gelukkig waren we met veel en hadden we er zelf enorm veel plezier in. Op leidingskring en voorbereidingsavonden hadden we dik-wijls meer lol in het uitdenken van de inkleding van spelletjes dan op zondagmiddag. Als leiding waren we bijna zelf een groep volgend op de aspiranten. En de kinderen lieten merken dat ze het fijn vonden en graag kwamen, wat het hele werk vooraf snel deed vergeten.

Aangezien men niet eeuwig leidster kan blijven, kwam de tijd dat anderen de fakkel overnamen. Het leek niet meer dezelfde Chiro daarna. Kinderen die je zelf als tipper in de groep gehad had en waarmee je knuffeltikkertje en waterspelletjes had gespeeld, zag je nu met nog kleinere kinderen over straat lopen zingen.

Het volgende spektakel voor het 25-jarig bestaan, heb ik grotendeels gemist; ik herinner mij alleen het jongetje dat de tekstloze maar fel ge-waardeerde rol had van een varkentje, en een hele poos al knorrend over het podium kroop. Het bleek dat de leiding, die in mijn ogen nog steeds 'mijn tippers' waren, toch ook zo iets in elkaar konden krijgen, en met heel wat succes.

Dit jaar werd dan het 30-jarig bestaan gevierd. De oudleiding werd gevraagd om te helpen met tappen en decors maken, kookouders maakten kostuums, de fanfare leende instrumenten, ouders spraken af om kinderen te brengen om te oefenen en opnieuw te oefenen... kortom, heel Opoeteren en omstreken werd dit voorjaar gemobiliseerd. Weer was het hele spektakel een groot succes. Hans Nopjes nam het met de hulp van spinnen, zwaluwen, kikkers en heel veel radijsjes op tegen de vervuiling en het oprukken van de stad. Eugène, de 'slechterik' in het verhaal, werd door de toekijkende kinderen bijna echt weggejaagd... . Uiteindelijk werd

Hans Radijsjeskoning in het land, en iedereen was er weer gelukkig als vroeger.

Het bleek dat de 'kleintjes' van vroeger, die nu zelf leiders en leidsters zijn, ook weten wat Chiro betekent. Na afloop van de voorstelling was duidelijk merkbaar dat er onder de leden en leiding een speciale sfeer hing, die te danken was aan al die weken van samenwerken. Blijkbaar heeft de leiding van nu tijdens hun eigen speelclub- en andere jaren toch iets opgestoken van hoe het kan en moet kunnen. Als oud-leidster weet ik wat een enorme hoeveelheid tijd en moeite er in het organiseren van zoiets gekropen moet zijn, en hoeveel moeilijkheden er geweest zullen zijn en overwonnen werden. Maar ook weet ik hoe al die uren van beslissen en proberen en zoeken iedereen korter bij elkaar gebracht zal hebben, en van de hele Chiro één groep gemaakt zal hebben.

De Chiro is dus blijkbaar WEL nog wat hij geweest is...

An Dreesen

© Heemkundige Kring "Utersjank" Opoeteren